

Almanach

žákovských prací

Střední škola grafická Brno, příspěvková organizace
školní rok 2022/23

Almanach žákovských prací

školní rok 2022 / 23

STŘEDNÍ ŠKOLA
GRAFICKÁ BRNO
PŘÍSPĚVKOVÁ ORGANIZACE

Akrostichy

Moje jméno na akrostich se vůbec nehodí,
A přesto všichni ostatní si nahlas stěžují.
Xakru, zkuste si mít ve jméně X!
I kaligram pro mě byl snazší, krucifix.
Možným kouzlem akrostichu je,
Expresivně přemýšlet, až na čele vyvstanou krupěje.

V moment, kdy se začne kouřit z uší,
Lepší pauzu dát si, je, ať nevypustíte duši.
Člověk přeci nemá v zádi motůrek,
Klasicky zase nestíhám,
Ukončuji proto, radši, tuto báseň a úspěch přeji Vám.

Maxime Vlčků, 3B

Na kruhu se točím ve výši
Elán trochu postrádám
Láká mě myšlenka o botě
Ale hned ji ztrácím v temnotě

Kolem světa cestovala bych
Uhlíkovou stopu nechci zvětšovat
Bo dopravní prostředky nejsou eko
Orla létat v oblacích, spatřit jeho oko
Válet šunky na pláži... to vše nebudu
A v téhle zemi chvíli pobudu

Nela Kubová, 3A

Samo se to vlastně píše
Automatický text je teda věc
Myšlenky mi hlavou ladně plynou
Uličkami mozku já proplétám se
Energie hromadí se a chce se jí ven
Lod' má odplouvá od břehu

Gastronomii neholduji, já jsem grafik z oboru
Abstaktní díla vzbuzují mi emoce
Samospádem padají mi nápady do hlavy
Připadám si už nějak bez nálady
Aplaus za to rozhodně já nečekám
Rezidenti mého mozku už stěhují se do důchodu
I tak jsem si to moc užil
Korekturu popřípadě pošlu zase do mailu.

Samuel Gašparík, 3B

A to že jsem borec
Doufám dávno ví
A to není konec
Mám ještě příjmení
H jako házená
A jako anténa
V jako vlak
Leč tě treť šlak
I když jsem to odflák
Cítím z toho tlak
Ejhle to je pozdě
Kráčím sbírat mák

Adam Havlíček, 3A

Trocha radosti, více smutku,
Emoce já umím skrývat vskutku.
Radost, tu už necítím,
Emoce jsou tu jen na chvíli.
Ztrátu, tu už nevnímám,
Abych už se netrápila dál.

Hodně bolesti, hodně smutku,
Opravit já dokázala vskutku.
Překonala jsem to sama,
Jen já jsem si vděčná sama.
A díky cvičení už všechno vidím líp,
Nové já se změnilo víc.
Občas smutek ještě zastaví mě,
Vím už, jak si s ním poradit kladně.
A to je mé pravé já, které moc lidí nezná.

Tereza Hopjanová, 3B

Někdy mám pocit že se svět točí
I když vím, že to na mne hrají moje oči
Každý týden uplyne jako den
Okolo, okolo točí se jen
Láska není na vždycky, lepší bedna od whisky

Hezčí den bych přál si mít
Exkurzi na Kanáry třeba zažít
Jeden problém vyvstává
Líný jsem jak dvě prasata
Od rána do noci jen popíjím
V televizi blbosti prohlížím
A vše ostatní pomíjím a pomíjím.

Nikol Hejlová, 3A

Ale co to slyším, že by zvonění
Dělej, běž musíme odtud být pryč první
Endorfiny mi v těle proudí
Ležet doma v posteli budu už opět každou chvílí
A do říše snů se znovu vypravím

Gotické stavby s klenbou křížovou vidím
Oblouk lomený nebo snad plný
Támhle opodál tyčí se mohutný chrám s korintským sloupem
To mi smysl moc nedává, kde to jsem
Flashback se mi z ničeho nic objevil
Rok první na Ssg se mi před očima zjevil
Ihned jsem si na spoustu věcí vzpomněla
Egypt, antika, renesance, gotika...
Divně se mi to všechno najednou nějak v hlavě míchá
Odtud jak se mám pryč dostat
Vzbudila jsem se dosti zmateně
Aha on to byl jen velmi prapodivný sen

Adéla Gottfriedová, 3B

Kráčím na pláž
Ach bože žralok
Rychle směr garáž
Odbíhám za roh
Lopatu popadám
Inu strachu nepropadám
Naběhnu na něj
A fláknu ho pořádně
K tomu co se stalo
Radši budu zticha
Ejhle vidím poldu
Jdu sedět za vraždu
Čteš-li tohle právě
Osvobod' mě náhle
Však já budu čekat
Až mě začneš hledat

Karolína Krejčová, 3A

Ach ta zima zas přichází,
Do jara stále ještě zbývá čas.
Eko taška ve struze už začíná hnít,
Lidi se nejvíc těší, až na hory budou moct jít.
A když zima přišla?

Rozhlédli se, sněhu trochu, bez tuhého mrazu,
Oněměli v úžasu a oplakali tuto zkázu.
Málo sněhu přišlo, i přesto svetr musíš obléci.
Advent přislíbil nám hodně věcí
Nesplnil však zhora nic.
O Štědrém dnu Ježíšek snad... jako kompenzaci... nadělí nám dárečků víc.
Vánoce však žádná změna,
A proto se na Silvestra... opijeme do něma!!!

Adéla Romanová, 3A

Divoký jsem,
Ambiciózní jsem,
Vlasy ještě nějaké mám,
Inteligenci mou neskrývám,
Dlouho věci rozmýšlím,

Problémy si nepřipouštím,
Lahváča si doma dám,
Ee ráno naříkám,
Vlastně jsem rád, že
Alergii na něj nemám
Čau, dál už nic neříkám.

David Plevač, 3B

Ale co to tu zase vidím,
Nemyslím si, že bdím.
Elektrický drát vyčuhuje ze zdi!
Tati, mami poběžte sem.
Alík uškrtil se drátem. 😊

Cítím tuhé tělo v rukou mých,
Vše se ve mne svírá.
Radost pociťuji nejvíce.
Konečně jsem se ho zbavila.
O 15 minut později,
Vidličku jsem do něho zabodla.
A takhle vznikla večeře.

Aneta Cvrková, 3B

Trochu v tomto tématu tápu,
Občas bych hladem sežral i kost,
Blbce s radostí do zadnice kopu,
Inu, dělá mi to radost.
Anžto že mám z češtiny za tři,
Sám sebe bych za básníka považoval,

Sám se sebou občas vedu při,
Epitaf abych si už pomalu sepisoval.
Mám tvůrčí krizi,
Adios moji mílí,
Někdy se spolu potkáme v penzi.

Tobias Seman, 3A

Bloudím v lese listnatém
A v srdci mám jen chlad
Radost ze života jsem dlouho ztratil
Budoucnost je nejasná
Oči mé se zavírají
Ráno je tu zas
A noční sen se rozpadá

Buk na jedné straně
Elektrické vedení na druhé
Lék na tuhle nemoc
Ani ten mi nepomáhá
Tak to je
Kolik dní mi ještě zbývá?
O tom se dozvím
Večer v době temna
A věčného ticha

Barbora Belatková, 3B

Smích nese se místností
A já za břicho se popadám
Bláznivé představy honí se nám hlavou
I Anet zapojuje se do debaty
Na mysl mi vyvstane další vzpomínka
A další vlna smíchu nese se celým patrem

Bílá tvář mění se v rudou
U našich dveří Dory už stepuje
„Šílený rámus“ běduje
K omluvě snažíme se popadnout dech
O moment později s polštářem u pusy
Vlna záchvatu smíchu snažíme se utlumit
A tak, milí přátelé, to vypadá na našem intru.

Sabina Bušková, 3A

Šumění palem mne hned zaujalo,
Amazonský deštní prales zazpíval.
Rosnička sedící vedle mé nohy,
Kvákajíc ze všech svých sil,
Abych ji jen nezašlápla.

Změna počasí mne zaskočila, déšť
A silný vítr, který začal lámat větve.
Chrabrý list lopuchu byl má spása.
Obrovské kapky vody zničily vše rozkvetlé a náhle,
Vodopád!
Azurové modrá voda zářila až ke mně.
Lekníný plovoucí na hladině a žáby skákající na ně.
Opakované kapkání deště mne pomalu uspávalo, jenže
Vada listu, protrhl se!
Á studená voda mi stekla za krk a probudila ze snu.

Šárka Zachovalová, 3B

Nevím co to je
Em, co to je
Tahle věc jménem
Akrostich
V pondělí mě oči zabalí
O pátku radši ani nemluvím
Čím se večer napravím
A tím myslím nějaký ten drink
Doufám že to nebude tak zlí
Lod' už bude vyplouvat
O velkých vlnách budu snít
V sobotu se uzdravím
A příští týden to zas napravím

Aneta Vočadlová, 3A

Krásný další den nám začíná,
Rosa ba i zima venku bývá.
I ptáčci nás již vítají, krásně to ale zpívají.
Shodou okolností den školní je, jak nečekané, že?
Ted' nad akrostichem v hodině češtiny sedím,
Y pravopisné chyby, které píšu, však pravděpodobně již nevidím.
Nic se ale neděje, ba naopak, roste více naděje,
Až poslední dnešní hodiny zazvonní zvonce a školy pro dnešek nabyde už konce.

Hlavní nádraží, konečně domů
Leč narvat se do vlaku s dalšími lidmi je na věčnou dobu.
Ačkoli je cesta dlouhá,
Vlak, co se spánku týče je správná volba.
A když pak už z vlaku domů jdu, už vidím další pohromu, ano opět školu.
Co zase asi dělat budu, učit se a nebo se jít radši zakopat do hrobu?
O hrobu si nechme zdát, vždyť je na světě krásně, až se z toho sami skládají básně.
Večer už jen večere, sprcha a telka vlastně,
A pak hurá do postele, to se bude spinkat krásně.

Kristýna Hlaváčová, 3B

Kosti velmi křehké jsou
Ach, to je neštěstí
Rudá krev proudem valí se z jejich ran
Oči mé nemohou uvěřit co vidí
Lidí hrůzou brečí a křičí
I kdyby se snažili zapomenout nejde
Nalezlo se již tucet mrtvých těl
A počet stále stoupá

Štěstí nás dávno opustilo
Och, to je masakr
Radši bych tu nebyla
Emoce negativní kolem pociťuji
Je to vůbec možné?
Smrt postihla téměř stovku lidí
Omyl prý to byl
Věřit tomu nemohu, proto doufám, že vše skončí
A já budu mít navždy od života klid

Karolína Šorejsová, 3B

Asi jsem udělala chybu
Neměla jsem tam jít
Né, že bych tu některé učitele neměla ráda
Ale mé mu zdraví to neprospívá
Bohužel školu maturitou zakončit musím
Univerzitu v nedohlednu
Lámu si nad tím hlavu
Opět u lavice sedím a přemýšlím
Vždy když se tu ocitnu, chci jít zase pryč
Ale no což, jsem zde a konec se blíží

Anna Bulová, 3B

Každý den se nad studánkou sklání

A vodu do vědra nabírá.

Tahá vědro ze studánky.

Eleanor domů pospíchá

Řada ptáků na větvi sedí.

I na malé děvče hledí.

Natáhne křídlo jeden z ptáků

A praví:

„**B**ledé děvče, bledší než sníh, kampak spěcháš, drobotino?“

Eleanor odpoví: „Za maminkou, Pane strako, za maminkou.“

Natáhne křídlo další pták:

„**A** to vždy tak sama, do hlubokého lesa, chodíváš?“

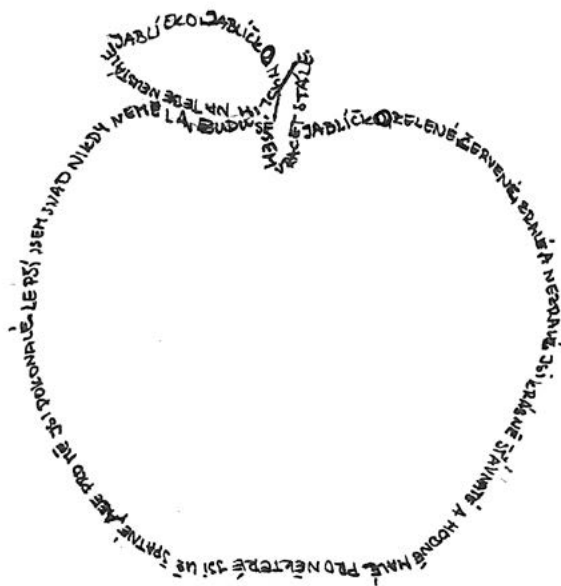
Koukne děvče na vrabce:

„**O**všemže. S maminkou jsem kdysi chodívala lesem.“

Vlaštovka se z větve snesla:

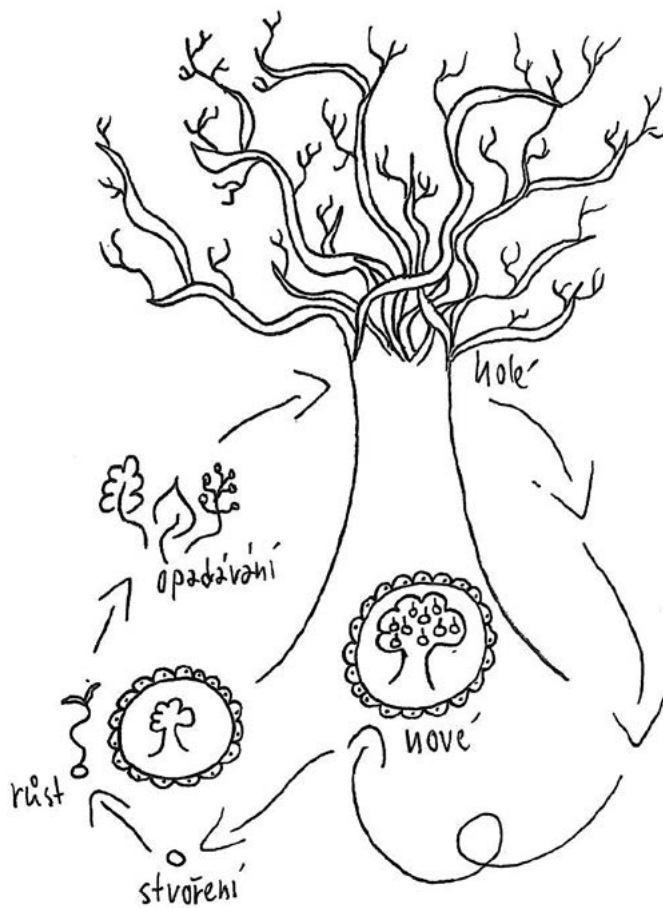
„**A** kudy jsi tedy přišla?“ ptala se děvčete ztraceného.

Kateřina Beňáková, 3B

Eliška Pichalová, P3

Jablíčko, zelené, červené, zralé a neutrálné.
 Jsi krásně šťavnaté a hodně malé.
 Pro některé jsi už špatné, ale pro mě si dokonale.
 Lepší jsem snad nikdy neměla, kudu se sem vracet stále.
 Jablíčko, jablíčko, myslím na tebe neustále.

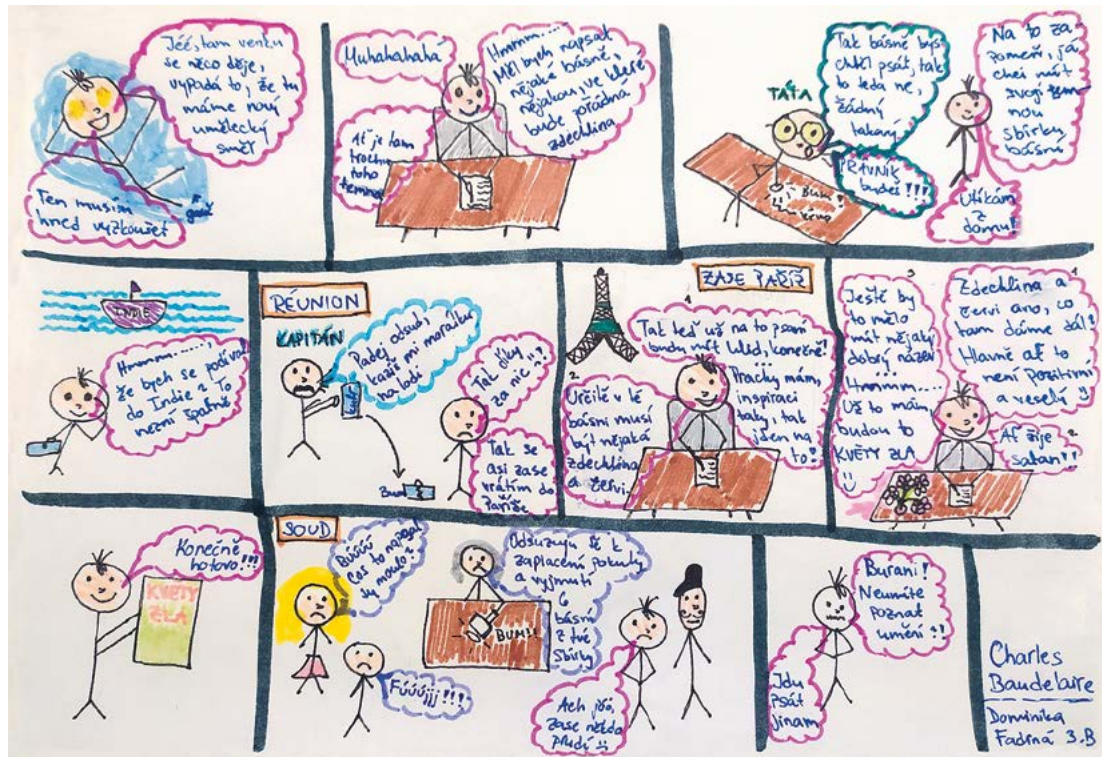
Hana Vrbasová, P3

jak listy živého tvora pláží se z prohláší
 opadávají se v krásné listy
 kůst hole
 stvoření nové
 které ještě žijí
 v které ještě žijí
 imouci se uschle větvě stromu
 je tak krásné z nového
 přichod
 je tak krásné z nového

Hana Vrbasová, P3

Komiksy

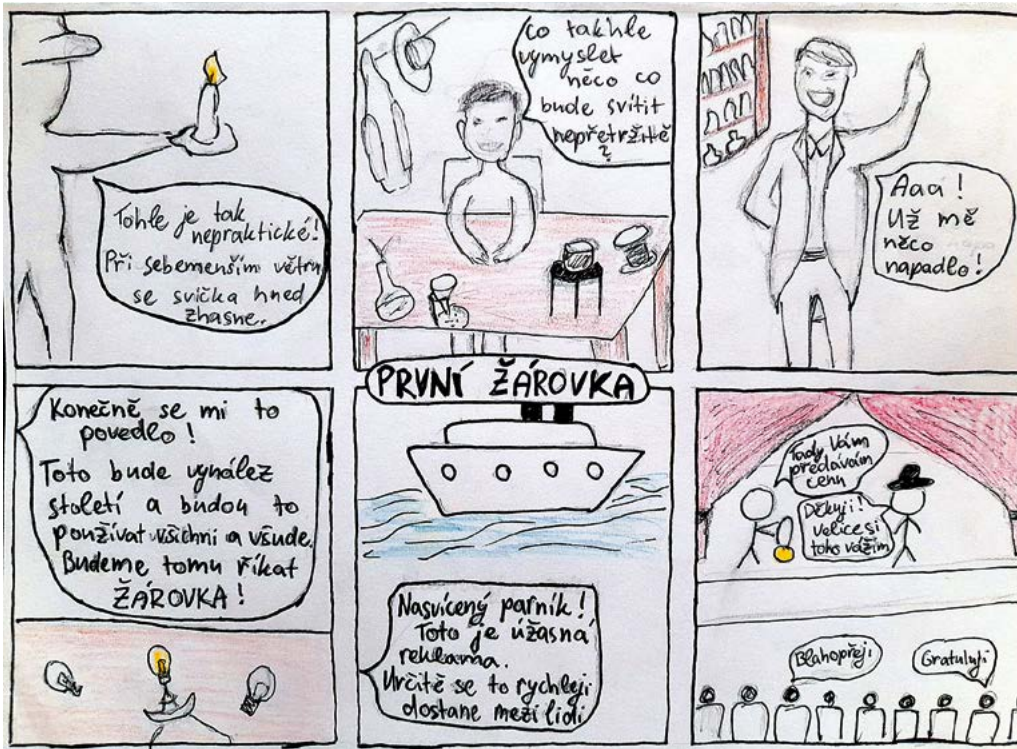

Dominika Fadrná, 3B (Charles Baudelaire)

Karolína Krejčová, 3A (moderní umělecké směry přelomu 19. a 20. století)

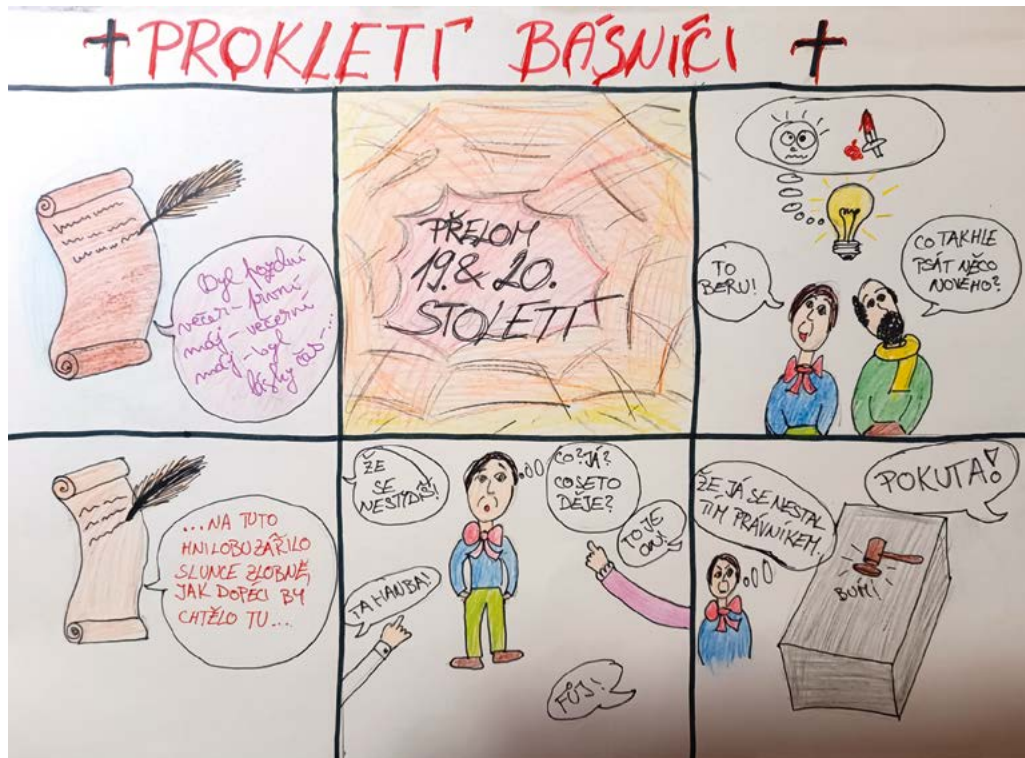
Karolína Šorejsová, 3B (doba – Edison)

Kateřina Beňáková, 3B (secese)

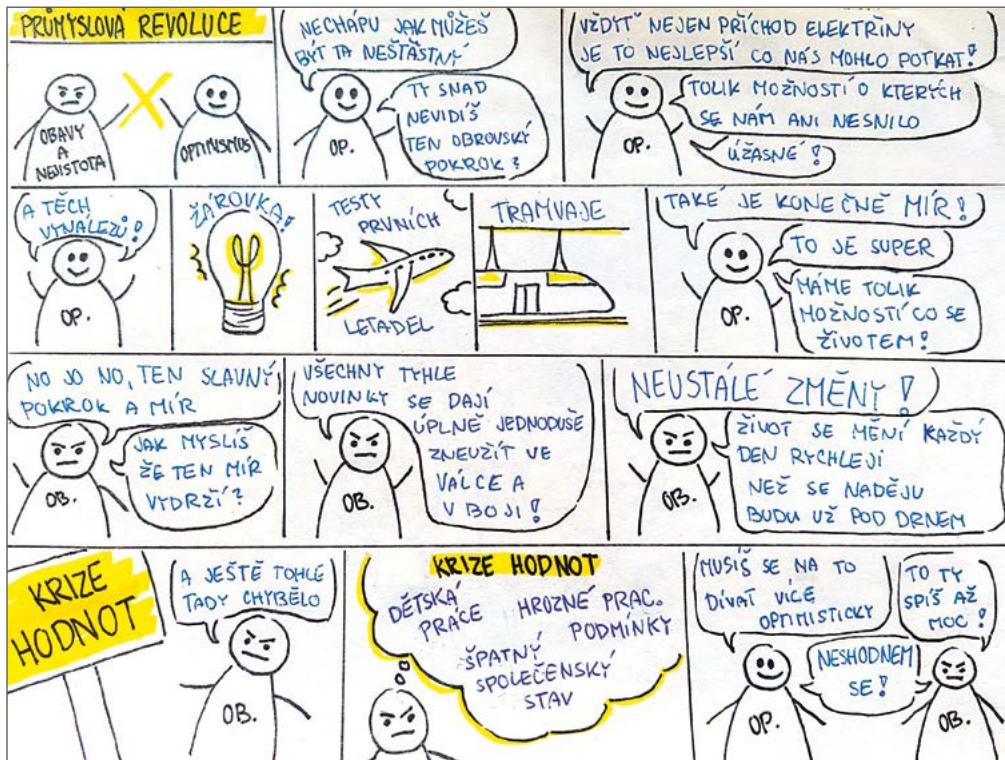

Klára Šíková, 3B (Baudelaire)

Marie Kateřina Kuzmínová, 3B (prokletí básníci)

Jak jsem překonal sám sebe

A dost!

Vše to začalo během karantény na začátku roku 2021. Komunikace, kontakt ani pohyb mi nikdy nedělaly problém, ale po karanténě kvůli kovidu to tak jednoduché nebylo.

Trávila jsem čas v pokoji sama a nechtěla jsem se vidět ani s rodinou. Každým dnem se to zhoršovalo a čím dál více jsem se od všeho distancovala. Mé úzkosti, které začaly ještě před karanténou, zesilovaly. Nevěděla jsem, co si počít. Má maminka mě musela nutit, abych šla ven. Museli jsme vyhledat odbornou pomoc a tak začalo moje seznámení s prášky. Ty mi začaly dodávat serotonin a chuť něco se sebou dělat. Tak jsem si řekla: „A dost!“ Obula jsem boty, vykročila ze dveří, nasadila sluchátka a běžela jsem. Nekoukala jsem se kam. Jen běžela. Po chvilce pohybu mi došel dech. Pořádně jsem se nadechla čistého vzduchu a myslela na to,

jak je krásné být zase venku. Běhala jsem sem a tam, od lesů až po vesnice klidně hodinu v kuse, zaběhla si na zmrzku nebo se psem. Během to neskončilo. Začala jsem doma cvičit, pořádně vařit a věnovat se tomu, co mě baví. Díky uvolnění některých kovidových opatření jsem začala několikrát týdně navštěvovat posilovnu, do které chodím doteď.

Měsíce předtím jsem se nedokázala ani vidět před domem, natož zpět ve škole. Několikrát jsem do toho znovu „spadla“. Celé se to opakovalo, dokonce i po dvou letech. Nasazení silnějších prášků, neschopnost opustit postel nebo někomu odepsat, zda jsem v pořádku.

Ale každou překážku jsem se dokázala a dokážu překonat a vyhrabat se z té jámy úzkostí.

Viktorie Škápíková, 4B

Cesta ven

Koronavirová pandemie byla jistě pro mnohé z nás jedním z nejtěžších období života. Když pomínu pozitivita jako pozdější vstávání na online hodiny, více volného času na vlastní rozvoj a možnost chodit častěji do práce, tak pro mě byla tato zkušenost spíše frustrující a jistojistě mě poznamenala až do teď.

S nástupem do třetího ročníku střední školy začaly mé problémy. Jedním z největších bylo pro mě ranní vstávání. K tomu se přidala sociální úzkost společně s deprimující prokrastinací, která mě dennodenně brala tak potřebný čas k uskutečňování mých velkých cílů. Přidala se k tomu spánková deprivace, a tak jsem se ocitla v dlouhém nekonečném kruhu zaspávání, neschopnosti se učit, téměř žádné motivace se jakkoliv pohybovat a prudkých změn nálad. V prosinci roku 2021 jsem začala přemýšlet, zda vyhledat odbornou pomoc. Jelikož však nejsem člověk, který si nechává pomoci, tak jsem se nejprve svěřila pouze svým nejbližším. Od přítele a babičky jsem dostala plnou podporu,

ale ze strany matky jsem „schytala“ obrovskou kritiku a to mě přinutilo ještě více se uzavřít do sebe.

Začala jsem mít pocit, že svými změnami nálad ovlivňuji své okolí natolik negativně, že jsem se rozhodla rozejít se svým přítelem i přes nádherný vztah se slovy: „Nebudu tě zatěžovat svými problémy, takže se vrátím, až si je sama vyřeším.“ To, že to byla chyba, jsem si uvědomila až po více než třech měsících zcela promarněného času s lidmi, s kterými se teď ani neznám, na místech, kam teď ani nechodím. Po marném pokusu dostat se ze svých problémů sama jsem si uvědomila, že vztah je tu právě proto, abychom byli jeden pro druhého oporou a pomáhali si. Návrat k mému bývalému příteli bylo to nejlepší rozhodnutí třetího ročníku. Momentálně na sobě stále pracuji i přes všechny další události, které se v tomto roce udály, jako byla smrt milované babičky a mého pejska.

Daniela Pullmannová, 4B

Hurá na svět

Na mé základní škole se každoročně pořádá kurz první pomoci. Učili jsme se vždycky užitečné věci, se kterými se můžeme setkat kdekoliv a kdykoliv. Do života jsem si z toho odnesla hodně a jsem ráda, že vím, jak se zachovat v případech autonehody, požáru a v jiných obtížných situacích. Nikdy by mě však nenapadlo, že budu asistovat při porodu.

Byl to obyčejný sobotní večer. Seděla jsem u počítače a dívala se na film. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se v ten večer mělo něco stát. Když v tom jsem přes sluchátka zaslechla něčí křik.

Celé moje tělo ztuhlo. Myšlenky se mi honily hlavou rychleji než kdy jindy a můj mozek přemýšlel nad tím, co se mohlo stát a komu ten křik plný bolesti patří. Bydlím u přítele společně s jeho rodiči a s rodinou jeho sestry. V tom jsem si uvědomila, že křičí sestra mého přítele, Eva, která je těhotná.

Sluchátka dopadla na desku stolu. Vstala jsem a rychle utíkala na místo, odkud křik šel. Eva seděla

na záchodě a zhluboka s pláčem dýchala. Na místě byl už otec dítěte a všichni, co byli doma.

Mysleli jsme si, že se stihne přijet do porodnice, když v tom Eva zvolala: „Cítím hlavičku!“

To už ležela na dece na zemi v chodbě. Její manžel volal sanitku. Já a přítelova matka jsme začaly jednat. Moje tělo se celou dobu třásl. Slovy nedokážu popsat své pocity, které jsem prožívala. Za pomoci paní na dispečinku, se kterou jsme komunikovaly, jsme Evě pomohly porodit její dceru.

Nikdy by mě nenapadlo, že jednou budu u narození cizího dítěte. A ani to, že když přijela sanitka, tak budu doktorovi držet pytel, do kterého následně hodil právě porozenou placentu. V tu chvíli jsem si sama pro sebe řekla: „A teď už jsem viděla všechno.“

Tereza Šmakalová, P4

Jak jsem překonala sama sebe

Když jsem byla malá, vydával se můj táta každý víkend s kamarády na trat' jezdit na motorce. A my s ním. Vždy jsme se chtěli podívat, jak mu to jde, a být s ním, abychom mu mohli pomoci, kdyby se něco stalo. Ale čas plynul a já měla nutkání zkusit to taky. Čím jsem byla starší, tím víc jsem chtěla jezdit na motorce jako můj táta. A taky jsem se toho dočkala.

Na mé patnácté narozeniny jsem dostala svoji první motorku. Hned jak byla možnost, jela jsem ji s tátou vyzkoušet. Ze začátku to nebylo nic moc, hodně jsem padala. Naštěstí to byly jen malé pády, a také jsem vždy skončila v měkké hlíně. Každým dnem, který jsme s tátou strávili na trati, jsem se zlepšovala a zlepšovala. Až jsem jednoho osudného dne vyjížděla kopec v příliš velké rychlosti. A v tom najednou: „Bum!“ Nevěděla jsem pořádně, co se stalo, ale věděla jsem, že něco není dobré. V ten den nebylo pořádně vidět na cestu, protože byla moc velká mlha. Rozhlédla jsem se. Motorka ležela pět metrů ode mě. Poté mi došlo, že ležím vedle tratě na

hromadě kamení. Vnímala jsem, jak ke mně všichni běží a volají moje jméno. Rychle jsme jeli do nemocnice. Měla jsem zlomenou ruku a otřes mozku.

Po tomhle úrazu jsem se dlouho bála k trati vůbec přiblížit. Pokaždé, když jsme tam jeli, znovu se mi vše vybavilo, ten strach, ta bolest i ten pocit bezmoci. Všichni mě přemlouvali, ať to nevzdávám a zkusím to znovu. Tak dlouho mi to vrtalo hlavou, až jsem se jednoho dne rozhodla to znovu zkusit. Začínala jsem opět po malých krůčcích, protože jsem měla strašný strach. Postupem času jsem si začala být znovu jistá, ale v tom přišel pád. Nechtěla jsem to znovu vzdát, tak jsem se postavila, zvedla motorku a pokračovala v jízdě. Strach najednou opadl a začal se měnit v sílu a radost. Byl to tak silný pocit adrenalinu v krvi! A pak mi to došlo...

V tu chvíli mi došlo, že jsem to dokázala. Dokázala jsem překonat sama sebe a svůj největší strach. Teď už vím, že zvládnou všechno.

Natálie Draňanská, P4

Jak jsem se naučila nebát se pádu

Byl pochmurný studený leden. Po klikaté lesní cestě jel autobus a v tom autobusu jsem seděla já; jela jsem na lyžák se školou místo mého bráchy, který si zlomil ruku. Cítila jsem se optimisticky a pomyslela si: „To lyžování přece nemůže být tak těžké.“ Jenže v ten moment mi ještě nedocházelo, že naučit se lyžovat zahrnuje jednu věc, ze které jsem měla strach celý svůj život: padání.

Ráno druhý den jsme všichni v těžkých lyžácích a s lyžemi pod paží vyšlapali na svah a nasadili si lyže – to byla ta lehká část. „Tak a teď se musíte naučit správně padat,“ pronesla paní učitelka a mně se svět obrátil naruby. „Jak to myslíš, padat,“ pomyslela jsem si, „vždyť padání bolí!“ Z lyžáku jsem se už ale vymluvit nemohla, tak mi nezbývalo nic jiného než spolupracovat. Byl čas překonat svůj strach. První dvě hodiny byly příšerné, úmyslně padat šlo proti všem mým instinktům. Posléze mi ale došlo, že to není tak hrozné; vlastně to byla docela zábava. Brzy jsme se pustili do samotného lyžování a do dvou dnů jsme už svištěli po svahu dolů.

Na konci týdne jsme měli jet na místní velkou sjezdovku, ale mně se tam vůbec nechtělo. Lyžovat a padat před paní učitelkou byla jedna věc, ale lyžovat a padat před zkušenými lyžaři na velké sjezdovce byla věc druhá. I přesto jsem se rozhodla jet taky. V ten den jsem tedy s paní učitelkou nasedla na lanovku a vyjela nahoru. Tam jsem si tvrdohlavě sedla do sněhu a odmítala se kamkoliv pohnout – viděla jsem totiž, jak je ten svah prudký, a můj strach z pádu se vrátil v plné síle. Paní učitelka už nevěděla, co se mnou, když k nám došla jedna milá slečna a zeptala se, co se děje. „Nechci jet dolů, bojím se, že spadnu,“ odpověděla jsem. Na to se ta slečna usmála a rozjela se. Po pár metrech schválně spadla. Posadila se a zamávala na mě: „Vidíš, padání je v pohodě! Každý někdy spadne.“ To mi dodalo odvalu, nechala jsem za sebou paní učitelku a vyrazila jsem po sjezdovce dolů. Díky tomu už jsem se padání nebála a na další lyžáky jezdila jenom s nadšením.

Adéla Králová, 4B

Letní maraton

Moji rodiče byli odjakživa sportovci. Můj táta miloval běh a moje máma byla vždy zapřísáhlá cyklistka. Já však taková nikdy nebyla. Kdykoliv mi rodiče navrhli nějakou aktivitu, vždy jsem obrátila oči v sloup a návrh zamítla. Nebylo to však tím, že bych sport neměla ráda nebo se nechtěla zpotit. Bojovala jsem především s vnitřním pocitem strachu, že své rodiče zklamu, protože nejsem dostatečně dobrá sportovkyně.

Minulé léto však přišel zlom. Můj taťka se jako každým rokem pilně připravoval na běžecký závod. Avšak měsíc před touto velikou událostí si zlomil nohu a svoji přihlášku na závod musel zrušit. Každou noc jsem ho slyšela plakat, protože letní maraton, kterého se zúčastňoval každý rok, pro něj vždy hodně znamenal. Jeho smutek gradoval, a proto jsem se rozhodla, že se do závodu přihlásím místo něj já. Stálo mě opravdu velké odhodlání překonat se a vyjít ze své komfortní zóny.

Jednoho večera jsem tedy přišla do kuchyně a pronesla: „Sice nevím, zda to vyhraju, ale přihlá-

sila jsem se do lysického běžeckého závodu!” Říkám vám, tak vykulený pohled mého otce jsem v životě neviděla. V ten moment nedokázal poskládat ani větu. Až pak po chvílce mlčení řekl: „Jsi přece Klimešová, vítězství máš v kapse!” Začala jsem tedy trénovat každý den. Čím blíž byl závod, tím víc jsem měla kilometrů v nohou. Měla jsem jasný cíl, kterého jsem se držela. Překonat svůj strach.

Přišel osudný den. Stála jsem na čáře a čekala na povel startu. Rozhodčí vystřelil z pistole a dav diváků začal křičet moje jméno. Moje motivace a odhodlání byly tak velké, že jsem závod nakonec celý vyhrála.

Výhra maratonu pro mě byla velká pocta. S radostí jsem vystoupala na stupeň vítězů a převzala si pohár. Avšak největší výhra pro mě byl pyšný pohled mých rodičů, na který nikdy nezapomenu.

Eliška Klimešová, 4B

Nečekané vítězství

Jednoho dne všem žákům přišla od třídních učitelů pozvánka k zapojení se do chystané soutěže. Původně jsem nad tím ani nepřemýšlel. Nakonec jsem se přece jen rozhodl, že se do soutěže spolu s mým spolužákem přihlásím.

Soutěž probíhala v týmech z mnoha středních škol z celého Jihomoravského kraje. Celkem jsme měli dva měsíce na přípravu projektu na libovolné téma, který měl zaujmout nejen porotu, ale i publikum. Naším cílem bylo vytvořit zábavnou deskovou hru, která by mohla bavit jak mladší tak i starší publikum. Měli jsme však velmi silnou konkurenci, jelikož většina týmů připravovala projekty za použití elektroniky, které jsme moc nerozuměli.

Čas rychle ubíhal a náš tým se rozpadal. Nakonec jsme na všechno zůstali pouze dva. Blížil se termín odevzdání a my nebyli ani v polovině plánované práce. Několikrát jsme museli pracovat i celou noc, abychom toho stihli co nejvíce.

Po jedné úmorné noci plné práce bylo načase náš projekt předvést před porotou a početným publi-

kem. Byli jsme si moc dobře vědomi toho, že jsme jej nedokončili do detailů. Přesto jsme s naším výkonem byli spokojení. Před stovkou lidí jsme popsali náš postup realizace projektu a vysvětlili principy hry. Nastala půlhodina čekání, než se porota rozhodne, a publikum odhlasuje, který z mnoha projektů vyhraje.

Čas tentokrát plynul velmi, ale opravdu velmi pomalu. Porota nakonec uklidnila rušnou místnost a přišel čas na finální rozhodnutí. Nejdříve bylo vyhlášeno třetí místo, posléze druhé a poté přišel zlomový okamžik. Desková hra získala od publika více než polovinu hlasů a vyhrála tak na plné čáře!

Bylo to pro nás období plné práce a úsilí, které se nakonec vydařilo mnohem lépe, než kdokoliv z nás očekával. Nikdo z nás nezapomeneme na okamžik, kdy jsme si s hrdostí podávali ruce s porotou.

Lucas Čech, 4B

Podivný rok

Jsem obyčejný chlapec z města, který prožil v minulém roce těžké období. Prošel jsem si rozchodem, ztrátou člena rodiny a úzkostmi. Chtěl bych se s vámi tímto podělit o své zkušenosti a poukázat na možná řešení.

Příběh se odehrává na Moravě v nové Líšni. Konec roku 2021 byl jeden z mých nejšťastnějších okamžiků v životě. Byl jsem už více než dva roky v krásném vztahu a všichni v mé rodině byli šťastní a zdraví. Když ale poslední den v roce odbila půlnoc, už v tu chvíli jsem měl zvláštní pocit, že následující rok bude jiný. Týden nato mne opustila přítelkyně, se kterou jsem se zrovna cítil lépe než kdy předtím. Jelikož jsem citlivý člověk, tak se mě tato událost dost dotkla a začal jeden z mých nejhorších měsíců v životě. Aby to nebylo málo, tak mi měsíc poté umřela sestřenice při autonehodě.

Byl jsem zdrcený, málo vyspaný a bojoval jsem s prohlubujícími se úzkostmi. Do toho všeho jsem

musel řešit problémy ve škole a další povinnosti. Začal jsem tedy trávit hodně času s kamarády a rodinou. Dodalo mi to sílu a energii. Také jsem sportoval a chodil do sauny. Sauna byla jedním z mých nejoblíbenějších způsobů relaxace. Zaměřil jsem se hodně na sebe a seberozvoj. Po třech měsících jsem se cítil sebevědomější než kdy jindy. Připadal jsem si šťastný a uvolněný. Vrátil jsem se do vztahu, ve kterém mi už bylo mnohem lépe. Bohužel jsem se ale stále potýkal s úzkostnými stavy, které dodnes stále řeším.

Když se na tento rok podívám zpětně, řeknu si, že mi sice hodně vzal, ale zároveň mi hodně dal. Vlastně už tak trochu vím, co ten život doopravdy je. Od té doby používám známou „hlášku“ z reklamy na pivo: „Život je hořký. Bohudík. Radegast“

Martin Šmerda, 4B

Síla ve mně

Zrovna nedávno mi právě tato myšlenka proběhla hlavou. Myšlenka, jak jsem se už v dětství musela „vzchopit“ a překonat samu sebe. Bohužel to nebylo vůbec jednoduché a měla jsem na výběr pouze ze dvou možností. A to překonat samu sebe, nebo se zaseknout na jednom místě.

Ale abych všechno uvedla na pravou míru, nešlo o deprese nebo nechuť žít. Šlo o traumatickou událost, která se mi stala v roce 2013. Tehdy jsem jako třináctiletá dívka onemocněla vážnou nemocí. Strávila jsem dlouhých osm měsíců v nemocnici léčbou něčeho, co mě skoro zabilo. Osm měsíců každodenních vyšetření, odběrů krve a hlavně odloučení od rodiny a mého psa. Bylo to pro mě nejvíce psychicky náročné období za celý můj život. Následky mne vlastně provázejí dodnes. Jak fyzické, tak psychické.

Z fyzických myslím hlavně jizvy z odběrů a operací po celém mém těle. Ostatní následky, třeba jako ochabnutí svalů jsem řešila hned po odchodu

z nemocnice, abych se mohla vrátit do „normálního života“ co nejdříve.

Hlavně začlenění zpátky do společnosti pro mě bylo nejvíce obtížné. Byla jsem hrozně tichá, všechno mě hned rozbřečelo, mluvení na veřejnosti nepřicházelo v úvahu. Dřívější kamarádi a spolužáci nevěděli, jak se mnou mají komunikovat, a tak jsem se ve škole cítila osamělá. Byla jsem úplně jiný člověk. Nevěděla jsem, co mám udělat, aby bylo vše jako dřív. Jenže to je to, co jsem si musela uvědomit. Nikdy už to nebude stejné, jako to bylo dřív.

Když jsem si tohle uvědomila, začala jsem na sobě pracovat. Oprostila jsem se od té dívky, kterou roztržili na malé kousky a zpátky ji sjednotila na silnou ženu. Ano, sice to znamenalo, že jsem musela dospět v době, kdy jsem byla ještě dítě, ale bylo to nejlepší rozhodnutí pro mou psychiku a život. Rozhodla jsem se přežít.

Denisa Hubáčková, 4B

Těžká cesta k hudbě

Odmalička jsem miloval hudbu. Poslouchal jsem ji nonstop a zpíval si písně, které jsem slyšel v rádiu nebo na CD. Postupem času jsem si začal uvědomovat, že bych rád skládal hudbu vlastní. Nicméně, když jsem se pokoušel napsat nějaký text, byl jsem vždy zklamán výsledkem a snažil se to nechat být.

Přestože jsem si to nechtěl připustit, byla to většinou strach z neúspěchu, který mě držel zpět. Myslel jsem si, že nebudu schopen napsat nic dobrého a že bych se jen zesměšnil před ostatními lidmi. Proto jsem to raději vzdal a soustředil se na poslouchání hudby.

Avšak jednoho dne jsem si řekl, že to prostě zkusím. Rozhodl jsem se, že si stáhnou aplikaci na hudbu, která byla zadarmo. Často jsem se cítil frustrovaný a chtěl jsem to vzdát, ale pak jsem si uvědomil, že právě tohle je ten proces, který mě přivede k mým cílům.

Nakonec jsem přemohl své obavy a dal se do práce. Na aplikaci jsem se naučil základy a začal jsem tvořit svoji první písničku. Jelikož se mi moc nedaří psaní textů a nejsem spokojený se svým hlasem, vytvořil jsem elektronickou hudbu bez vokálu. Výsledek se mi celkem líbil, tak jsem skladbu sdílel svým kamarádům. Těm se to moc líbilo a já z toho byl šťastím bez sebe.

Od té doby jsem se nezastavil. Pokračoval jsem v skládání dalších písní, a přestože některé z nich nebyly tak dobré, vždy jsem se učil a zlepšoval se. Překonal jsem své obavy a dnes jsem rád, že jsem se nevzdal. Nyní mohu psát písně a sdílet je s lidmi, kteří jsou ochotni je poslouchat. Je to pocit, který mě nikdy neomrzí a který mě nutí pokračovat.

Daniel Pernica, P4

Vše teprve začíná

Bylo září. Čtvrtý a poslední ročník na střední škole. Doufala jsem, že je poslední. Čekala mě maturitní zkouška. Někdo jí dokonce říká zkouška dospělosti. Dřív jsem se tomu smála, ale teď už se moc nesměji. Měla jsem neskutečný strach, co mě čeká, jak všechno bude probíhat, jestli se vůbec k maturitě dostanu. Nevěděla jsem absolutně nic. Podařilo se mi nastavit si jasné cíle. Hlavní cíl byl udělat maturitu a dostat se na vysokou školu. Jenomže jak tohle zvládnout naráz? Pořád jsem si tuhle otázku opakovala. Pořád a pořád dokola, až to bylo nesnesitelné. V takovém intenzivním proudu myšlenek jsem se nemohla soustředit skoro na nic. Nejvíce mě vyděsilo, když k nám do třídy poprvé v novém školním roce přiběhla paní učitelka českého jazyka a nadšeně zvolala: „Tak! Milí žáci. Už jste maturanti!“ Udělalo se mi zle. Zláštní, když nás tak nazývá. Vůbec jsem si jako maturant nepřipadala.

Byl nevyšší čas si začít vybírat vysokou školu. Vybírala jsem si. Hned od začátku, od podání přihlášky jsem tušila, že je nemožné se tam dostat, ale pokud to nezkusím, tak nevím. Byla to moje vysněná škola. Vysněný obor. Prostě dokonalé. Přesně to, co bych chtěla v životě dělat.

Bohužel. Nepřijímá se pro nesplnění požadavků. To už byl dávno leden. Udělala jsem maximum a stejně to nebylo dost. Baterky jsem si dobíjela meditací před spaním. Trvalo, než mě to omrzelo, ale nakonec čas vše zahojil a já se s tím naučila žít. Koneckonců životní pády jsou důležité, bez nich bychom jen stoupali výš a výš, až bychom shořeli v atmosféře. Našla jsem si jinou vysokou školu a obor. Nebylo to něco, pro co bych „umírala“, ale pro mě pohodlí to bylo dostačující. Byla jsem přijata. Moji situace s vysokou se díky tomu vyřešila. Teď už mě jen čeká maturita.

Valerie Tomková, P4

Život v kalorických tabulkách

Můj příběh o tom, jak jsem překonal a do jisté míry stále překonávám sám sebe, začíná zhruba... popravdě ani nevím kdy. Upřímně, mám spoustu neblahých vzpomínek na jídlo už od dětství, ale to je asi příběh na jindy. Víím ale, že se můj problém začal prohlubovat zhruba v tom hloupém věku, kdy dospíváme a v hlavě máme vše, jen ne to, co je opravdu důležité. V tomto období se mi začaly hlavou honit myšlenky týkající se jídla víc než kdy jindy. Z pětiminutové sprchy se stala půlhodinová sebeanalýza před zrcadlem s východiskem, že vše co vidím, je vlastně špatně.

Jako řešení tohoto problému se započal můj mozek až obsesivně zajímat o složení stravy a všelijaké diety. To byl pravděpodobně ten bod zlomu. Začal jsem otáčet obaly potravin a utápěl se v jejich nekonečném složení v přesvědčení, že takto jím zdravěji a budu se cítit lépe ve vlastním těle. Vše nějak rychle eskalovalo a já cítil k jídlu nechuť jako nikdy předtím. Po každém soustu jsem se cítil doslova ohavně a občas nebyl jiný způsob, jak se cítit lépe, než vše vyvrátit nebo prostě nejíst.

Později se mi však zdály mé myšlenkové pochody na téma jídlo jasnější a jasnější a uvědomění si toho, jak o něm přemýšlím, mi zkrátka otevřelo oči. Pochopil jsem, že můj úhlavní nepřítel celou tu dobu nebylo jídlo samotné, ale jen moje vlastní mysl. Po rozpoznání těchto vzorců mého podvědomí jsem konečně dokázal překonat vlastní ego a uznat, že mám opravdu problém. Možná to zní jako banalita, ale tohle překonání sama sebe je pro mne jedno z nejdůležitějších v mém životě, protože jsem konečně upustil od přístupu „Já jsem v pořádku, mně nic není“ a naučil se říct si o pomoc, což je podle mě dobrá vlastnost v tomto osamělém světě, který jen usiluje o dokonalost.

Jelikož víím, že takový problém je běh na dlouhou trať, netroufám si říct, že jsem jej plně překonal. Tu a tam opět zaslechnu ten hlas v mé hlavě, jak mi naštěptává a kalkuluje, kolik cukru jsem za den zkonsumoval. Ale už začínám chápat, jak tento hlas přemocit a znovu tak překonat sám sebe.

Dominik Červinka, P4

Venku z pavučiny

Jako dítě jsem nevěděla, že bych měla mít strach. Samotnou mě to nenapadlo, to až časem mi to ostatní řekli. Několik řad slepých očí by mi při střetu mělo přirozeně nahnat husí kůži, osm dlouhých nohou přeci logicky stáhne hrdlo a prudké, rychlé pohyby každému radí, aby se sami dali na útěk. A tak jsem se po vzoru ostatních začala pavouků taktéž štítit. Možná až přespříliš.

„Půjdeš přede mnou?“ ptala jsem se svého otce. Nedívala jsem se na houby podřimující v mechu, ale očima jsem vyděšeně kmitala mezi větvemi. Každý centimetr zalesněné plochy představoval hrozbu. Každou chvíli jsem měla pocit, že se mi pavučina otřela o obličej, a jediné, co mě mohlo alespoň částečně uklidnit, byl můj rodič sloužící jako živý štít. Ale ani to nebylo stoprocentní. Možná proto jsem na houby chodila jen nerada.

Doma to nebylo o moc lepší. Ty malé stvůry číhaly všude, nikde nebylo bezpečno. Pokoj byl zalitý tmou, která proplouvala mým pokojem pomalým

tempem a obalovala mě pocitem klidu. A potom se v ní cosi rychle prohnalo. Klid prořízla panika, ruka mi vyletěla a zorničky se stáhly pod přívalem ostřejého světla. Teď už jsem to viděla docela jasně. Po zdi běžel pavouk a připadal mi obrovitý. Byl jako ztělesněná noční můra, které jsem se nemohla bránit. Byla hluboká noc, všichni spali. Smířená s probdělou nocí jsem se posadila na huňatý koberec a po očku nevítaného hosta pozorovala. Chvíli to skutečně fungovalo, dělala jsem si své a on si též hleděl svého. A potom se jeho podivné nožičky rozeběhly směrem ke mně. Zbytek noci jsem se „srabácky“ schovávala na záchodě.

Nebylo to v pořádku. Zcela jistě jsem věděla, že takhle žít nechci. Dokonce i výlet do sklepa pro brambory byl pro mě problém. Bylo to omezující. A tak jsem se rozhodla s tím něco udělat. Nevěděla jsem, jak s tím mám bojovat, ale dělala jsem, co jsem mohla. A potom jednoho dne...

„Vezmi ho do ruky.“ postrčila mě Ari nadšeně.

„Blázníš? To nedám!“ zakroutila jsem hlavou. Dřepěly jsme uprostřed štěrkové cesty a pozorovaly jsme slíďáka.

„Ale jo, koukej,“ řekla sebevědomě, pavouka chytila a následně si ho nechala běhat z dlaně na dlaň. Nejistě jsem na to koukala a snažila se spolknout ten knedlík v krku. Byly to již tři roky, co jsem se snažila svůj strach postupně zpracovat. Ale na takhle velký krok jsem ještě nebyla připravená. A pak mi ho prostě předala. Do plic jsem prudce nasála kyslík a narovnála se v zádech. V tu chvíli jsem musela připomínat špunt od šampusu, který se rozmyšlí, zda vylétnout. Osm pokřivených nohou mi ťapkalo po kůži. Zvíře jsem na dlani skoro necítila, ale oči mi říkaly, že tam je. Několik vteřin jsem vnitřně panikařila, než jsem pomalu vydechla a strnule si to stvoření lépe prohlédla. Pořád žiju, snažila jsem si v duchu připomínat.

„Vidíš, nic ti neudělá,“ okomentovala to Ari s úsměvem. „Že je to fajn?“

„Jo,“ šeptla jsem potichu a pokusila se uvolnit své strachem strnulé svaly. „Je to fajn.“ V hrudníku se mi rozlil příjemný pocit hrdosti. Držím v ruku pavouka. A jak se na něj tak dívám, je docela milý.

Od tohoto zážitku mi prošlo rukama tolik pavouků, že bych je na prstech nespočítala. Paralyzující strach se proměnil v pochopení těchto drobných tvorů a v malá přátelství. Teď už mě neděsí, že jsou všude kolem. Ba naopak, občas je tato myšlenka uklidňující.

Sára Čordášová, 4B

Podzim

Kdyby byl podzim barva, tak je to hnědá. Hnědá jako horká čokoláda, kterou si ráda po škole kupuju. Hnědá jako podzimní svetry, které všichni rádi nosíme. Podzim má nádherné počasí. Je příjemné jet v autobuse za deště a poslouchat klidnou hudbu ve sluchátkách. V tomto ročním období je všechno klidné. Věřím, že všichni mají rádi posezení doma s čajem nebo s něčím sladkým, v bačkůrkách a se zapálenými svíčkami, nebo ne? Samozřejmě, že ráda chodím i na procházky, ale nic se nevyrovná sledování filmů v pohodlí domova, zatímco venku padá listí.

Emílie Mynářová, G1B

Futuristická báseň

Být se měkkost písmeno < ubližovat: krev
– smrt : samota dětí zbraně - zranění
+ bajonety = koruna zabíjet + křach ach bum
– láska:rodina – rodina o bohatství + nenávisť
= 3789 mrtvol + ran bez rozumu – být obětí
milion x + – zklamání životů les + pole + příkop
+ domov – srdce vztah: válka život: nepřátelé
= přijít o pocity nicotnosti odchod štěstí
+ zničení směrů světa – odchod budoucnosti

Iveta Zřídka veselá, P3

Futuristické básně

Bitva

pušky... v rukou... všech
 všichni strach jevit +
 + umět si to představit
 obklopuji mysl olovem + lávou + hrůzou
 1.000000 × smrti blízko lidí – lidí bez kostí
 zabít = už nikdy neprobudittt
 psstt = ticho + dost!!!
 má mysl strast = = = utrpět bolest
 synonymum NEVADÍ :) odklonit (se) od kolejí
 konflikt tento = válkaaa
 nepopsatelnost zla
 Vesmír je PÁN naší zkázy
 TY součástí = božskost

Bitva (se) sebou

bitva jdeee život plyneee
 1.000000 × jinač
 nepředstavit si nic než smrt
 strach hniloba – běžte pryč!!!
 nech zášť = žádná pomsta
 ta špatná nejvíc jest!!!
 otoč kormidlem do dále
 běž dál + dál...
 umět lidskost projevit = oporu tak nabídnout :)
 toť to srdce bude hřát
 dělat věci podle ostatních = nejsi ty zdaleka vůbec...
 pamatovat/důležitost/přisuzovat = sounáležitost
 !!! TY SVŮJ ZŮSTAT MUSÍŠ!!!

Hana Vrbasová, P3

Dadaistické básně

květin vaření Tradice
Ukázky členských Evropské
Výstava hrnkových Vánoce
Vánoční zve budovy školní
v tvoření Vás EU dárků
drobných dárků a vánočního Prodej
a soutěže vazby, balení a vánočních
otevřena je zvyky čase srdečně Ukázky
států vánoční pečeni

pověsti české
ROZDÁVÁME
hory přenáší cédečka TVÁŘE
život Fantastická CHYBY ZDARMA
nové Rodinné miloval změnilo
balení na Případ všechny staré
Ty vady Vysočina terapeutických NEJEDNÁ
je básníku 100 zvířata dvou TISKOVOU Moře nestvůr
KUSŮ fungujících brýlí zraku Odznak se o LABUŤ

Hana Vrbasová, P3

43

Dadaistická báseň

Bitva = válka !! počet áááááááá....mrtvola = 5000 střel...
výbuchů – jekot@+ – +žal žen +- smrt = 50 vůní + 60
smradů = mrtvola = střela pušky + tanku +-+-+pozůstalost
hlad = zmatek jekot + ústup

Vendula Málková, P3

Chaos

Temný den a jasná noc,
když miluješ, co nenávidíš
modrá se v červenou mění,
když tvojí rozkoší je bolest
a radost tvoje utrpení.

Ve sněhu rudě zbarveném,
v bílých šatech leží
bledá, však stále krásná
rukou ledovou tě drží.

Tvoje srdce buší,
tvoje oči slzí,
ale radost neukryješ svoji,
když tvé ruce čepel svírají.

Pod krvavým měsícem,
hlasité ticho nastává,
polibkem smrti naděje mizí,
když je chaos harmonií.

Diana Valtrová, 4B

Kdo jsem

Duchem dobrodružná
Ambiciózní a lehkomyšlná
Abnormálně velké sny má
Někdy až příliš naivní a uzavřená
I kdyby sto přátel měla
Emoce jí dovolí věřit jen pár z nich
Láska jí v životě nechybí
A proto občas srdcem zaplatí

Daniela Pullmannová, 4B

Básnička

Tam za horama, za dolama
A neexistujícím časem
Někde někdo stojí oběma nohama
Až dopadne na zem.

Táňa Mariana Zetková, 4B

Kéž by ohňostroje šeptaly

Každý rok to bylo stejné. Vzduchem létaly korky od šampusů, ulicemi se ještě před půlnocí kolébaly skupinky přioopilých studentů a Kory hledala místo, kam by se schovala. Blížil se Silvestr. A s ním i všechen ten zbytečný povyk okolo hloupého čísla v kalendáři. No co, že bylo zase o jedno větší, Kory byla kočka. Bylo jí to fuk.

Lehké tlapky seskočily z římsy a bez sebemenšího zvuku dopadly na zašedlý chodník. Kdyby byli všichni tak tiší, jako to dokázala ona, bylo by na světě hezky. Nenápadně se prosmýkla skrz škvírku v okně a ladně se schoulila na staré pohovce. Až teprve tady se cítila v bezpečí.

Byl to sklep jednoho starého domu. Prostorné bludiště vybudované pod kdysimajestátním sídlem. Dnes už to tu dýchalo prachem. Od navlhých stropů se táhly dlouhé sítě pavučin, jež překrývaly popraskanou omítku. Podlaha za ta léta vstřebala tolik vody, že se začala kroutit a z některých spár dokonce vyrostlo pár stébel jakéhosi plevele. Již dlouho tady nikdo nebydlel. Dům duchů, tak se mu mezi lidmi říkalo.

Jenomže není vše pravda, co se vypráví. Ostražitá ouška sebou cukla ještě předtím, než byl pohyb vůbec viditelný. Otevřely se dveře. Pomalu, nejistě a za doprovodu hlasitého skřípání. Ach, jak byl ten zvuk nepříjemný! Avšak právě na něj Kory tolik čekala! Ze dveří vykoukl trs střapatých vlasů a do místnosti nakoukl pár modrých očí.

„Ahoj,“ šeptl chlapec směrem ke zvířeti. Plaše se rozhlédl, zda tu není nikdo další a potom se rozešel k pohovce. Vždycky se rozhlížel, přestože se tady scházeli už dobré dva měsíce. Měl strach, že sem začnou lézt místní feťáci či bezdomovci.

„Už jen chvíli,“ šeptl a nastavil Kory ruku. Ta ho důkladně očichala a poté se o hřbet velké dlaně otřela na znak přátelství. Měla toho chlapce ráda. Vždy byl tak opatrný a tichý. I když mluvil, zněl u toho, jako když kapky deště tlumeně dopadají na parapet. Nic, nad čím by se citlivá ouška nepříjemně ošívala. A co bylo důležitější, cítila z něj bezpečí.

Jenomže ne všechno je pouze hezké. Prásk! Ozvala se první rána. Kory sebou nad tím náhlým zvukem

cukla a celá se naježila. A zase na to: Prásk! Prásk! Prásk! Hodiny odbily půlnoc. Lidská zábava vygradovala v to nejlepší. Ohňostroje práskaly oblohou, petardy bouchaly ulicí, lidé křičeli a psi z okolí do toho štěkali na poplach.

Ono hloupé číslo v kalendáři se změnilo. A zatímco to všichni oslavovali, někde tam v opuštěném domě se malé kotě krčilo v chlapcově náručí. Ach, ten šťastný Nový rok.

Sára Čordášová, 4B

Počasí

„Venku je hezky.“ Věta, jež sklouzla ze rtů snad každému z nás. Ale co si pod tím představíte? Většinová společnost po těch slovech očekává při pohledu z okna čisté pomněnkové nebe a zářivou kouli, kolem níž se již miliony let stále točíme. A tak může být pro mnohé překvapením, když z toho okna spatří hustou mlhu, ledové hvězdičky nebo snad dokonce pláč zraněných andělů.

Lidé jsou odpradáвна různorodá stvoření. Každý z nás má ojedinělý pohled na svět a počasí není

výjimkou, nemyslíte? Ať už venku burácí bouře, nebo se vzduch chvěje horkem, pokaždé se najde někdo, kdo míjí okno a sahá po klice. Zkuste po ní příště sáhnout také. Možná budete překvapeni, když najdete zalíbení v něčem, co se přes skleněné tabulky zdálo prve odpudivé.

Sára Čordášová, 4B

Nepovedený vtíp

Poslední dny roku 2022 jsem strávila s blízkými přáteli u Kiry doma v Oslavanech. Jeden večer jsme společně s mojí velmi blízkou osobou, Juldou, dostaly chuť se jít osvěžit ven. Ostatním jsme nic neoznámily a prostě jsme bez ohlášení odešly. Užívaly jsme si čerstvého vzduchu, a protože Oslavany již známe, usadily jsme se na známou lavičku. Po nějaké chvíli zaznělo vyzvánění. Julda tedy našla v kapse telefon a zjistila, že volá Kira. „Kde jste?“ ozvalo se z druhé strany. V ten moment jsme dostaly úplně stejný, hloupý nápad. Naprosto přirozeně jsme se s Juldou jedním jediným pohledem telepaticky shodly, že je čas na hloupý žertík. Horlivě jsme jim tedy převyprávěly téměř scénář k akčnímu filmu

o tom, že jsme sledovány zvláštní partou lidí, a s pár hereckými chybami jsme jim popsaly, kde jsme. Kira nám celá v šoku, ale trošku s nejistotou v hlase vše odkývala a hovor byl ukončen. Začaly jsme o tom s Juldou debatovat. Říkaly jsme si, aby nakonec ještě nepřišly ozbrojené, a měly jsme z celé situace leg-raci. Do té doby, než se zpoza rohu vyvalila Kira a naši další přátelé. Ve chvíli, kdy viděli, že nám žádné nebezpečí nehrozí, byli lehce otráveni a cítili se dotčeni. Naštěstí nám bylo odpuštěno a navíc jsme si tak ověřili věrnost našeho přátelství.

Bára Holá, P4

Moje máma

„Maminka byla veselá
a žádné vrásky neměla,
a když, tak určitě málo.“

(Jaroslav Seifert)

Moje máma má padesát let. Bydlíme odděleně, ale trávíme spolu spoustu času. Není sice nejvyšší, ale zato srdce má velké jako Goliáš. Její úsměv z rána mě nabudí víc než hrnek kafe. Občas je trochu mrzutá, jelikož jí skřítek schovává věci. Ale vždy to pro mě bude moje maminka.

Adam Žec, P4

Ráno (básnička pro nechápavé)

Každé ráno, když se vzbudím
Ideálně v sedm hodin
Rychle hrabu oblečení
A hledám něco, co tam není
(Význam básně: ztrácím věci
a ráno nestíhám)

Kristýna Plchová, P4

Počasí nehraje roli

Co přesně znamená špatné počasí? A co tedy znamená pěkné? To je podle mého názoru velmi subjektivní. Každý člověk vnímá počasí jako roční období, které je s tím velmi úzce spjaté. Stejně tak jako někdo má raději léto nežli zimu, můžeme říct, že má někdo raději teplý a slunečný den než den, kdy celé odpoledne sněží a teplota je pod nulou. Spousta lidí nemá ráda déšť kvůli vlhkosti a depresivnímu dojmu z deštivé atmosféry. Naopak jsou i tací, kteří považují déšť za uklidňující počasí. Jen si představte, jak sedíte u krbu, popijíte teplý čaj, v ruce držíte knížku a v pozadí jsou slyšet jen polínka praskající v krbu

a zvuk kapek deště dopadajících na sklo. No nezní to dobře? Rozdílné názory na počasí mohou souviset i s věkem. Spousta dospělých lidí nemá z pochopitelných důvodů ráda sních. Ať už kvůli problémům s dopravou, spoustě tajícího špinavého sněhu jak na silnicích, tak na chodníku, zimě a kvůli spoustě dalšího. Navzdory všem těmto okolnostem si děti sních užívají a mají z něj radost. Podobných příkladů bychom mohli najít víc. Každý je jiný a každému se líbí něco jiného. A to platí i o počasí.

Lucas Čech, 4B

Vánoce

Vánoce. Pro někoho svátky klidu, pro mě jenom další dávka stresu a nervů. Odkdy Vánoce vůbec ztratily to svoje kouzlo? Možná od té doby, co jsem přestala věřit na Ježíška a zjistila, že celé Vánoce jsou jen jeden velký marketingový tah.

Ta dětská víra v to, že se po čas Vánoc děje něco magického mi dávala pocit jistoty. Jistoty, že tam venku je přece jen nějaké dobro a štědrost. Mezi tím co se u nás doma mohli všichni roztrhat z příprav, já jediná si dokázala udržet tu radost.

Nyní tomu už tak není. Teď už vím, co mě o Vánocích čeká. Teď už vím, kolik peněz, času, nervů a příprav je zapotřebí. Tohle však nemá být podstata Vánoc. Měli bychom si užívat ten čas s rodinou a ne se každý rok předhánět v tom, kdo nakoupil více dárků nebo napekl více cukroví.

Zamysleme se nad tím a zkusme si Vánoce udělat zase kouzelné, tak jako když jsme byli ještě dětmi.

Táňa Mariana Zetková, 4B

Podzim

Když se řekne podzim, každý si představí něco jiného. Někdo si vybaví deštivé počasí, stesk po letních prázdninách nebo návrat žáků do škol. Pro mě je však podzim kouzelné období. Listí, které ještě nedávno zdobilo stromy, opadává a vytváří na zemi krásnou barevnou peřinu. Příroda se chystá ke spánku. Posledním zábleskem prázdnin je babí léto, jež je časem jako stvořeným pro toulky všemi barvami zářící přírodou. Teplé počasí je velice příjemné, avšak aktivní jedinci se nezaleknou ani men-

šího deštěku, po kterém začínají z mechu vykukovat první houby. Větší déšť zase určitě potěší ty, jež se připravují na Halloween vyřezáváním dýní, sledováním strašidelných filmů a nebo si jen užívají atmosféru českých Dušiček. Tak či onak si myslím, že podzim má rozhodně co nabídnout.

Filip Halvoník, G1B

Viktoriiia Naidukh, KT1 – Malba akrylem

Anna Antořová, OT1 – Malba akrylem

Viktorie Štěpaníková, P1 – Malba akrylem

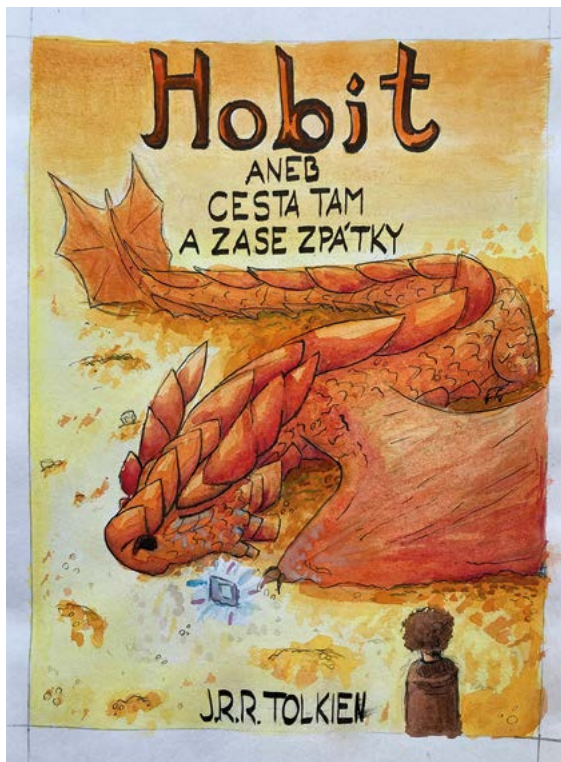
Veronika Rusinová, C1B – Malba akrylem

Veronika Pernicová, G1A – Malba vodovými barvami

Veronika Fuksová, P1 – Malba akrylem

Vanesa Křičková, G1B – Přebal knihy

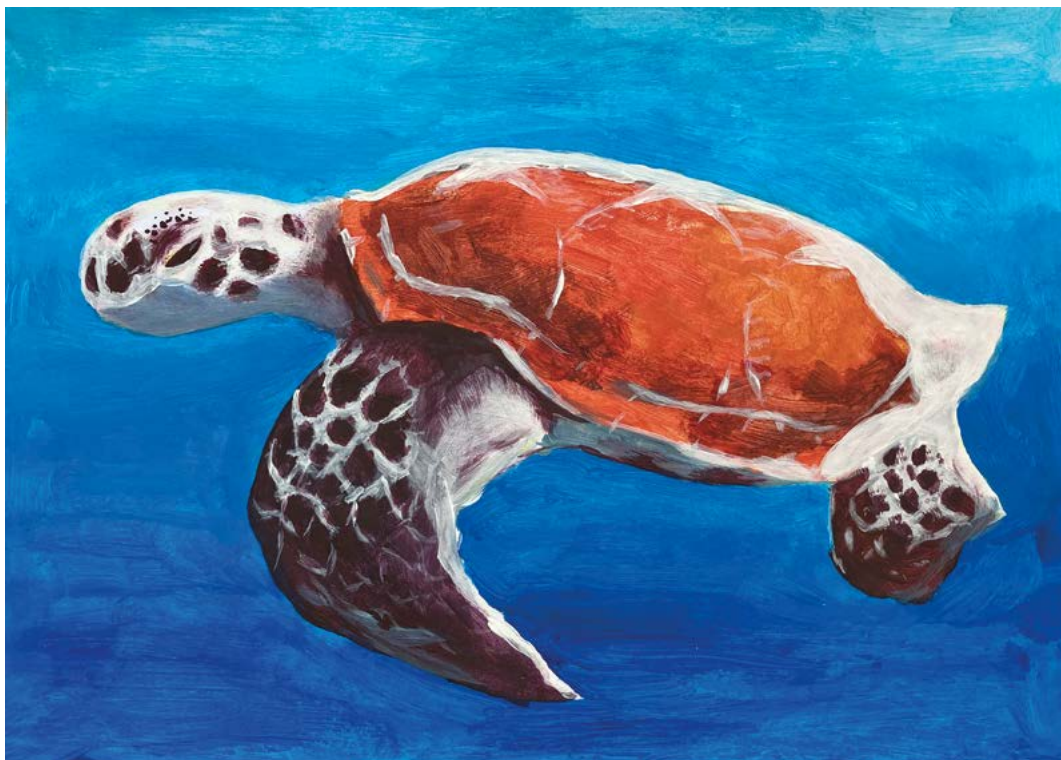
Šárka Zimulová, G1B – Přebal knihy

Vanessa Juráčková, KT1 – Malba akrylem

Vanesa Kříčková, G1B – Písmo, barevný papír

Vanesa Kříčková, G1B – Malba akrylem

Tetiana Skobelska, KT1 – Malba vodovými farbami

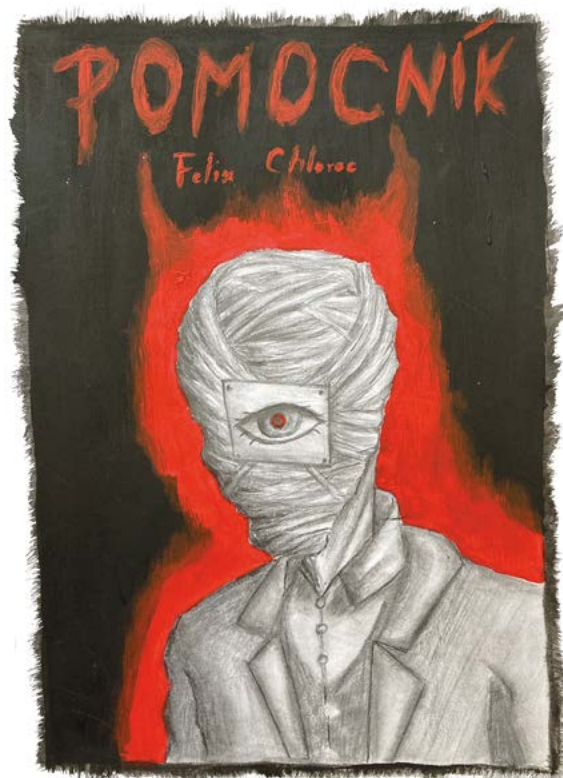
Nella Pelikánová, G1A – Malba akrylem

Kateřina Adamovičová, KT1 – Malba akrylem

Jiří Novotný, G1A – Malba akrylem

Eleonora Křenková, G1B – Přebal knihy

Nela Homolová, G1A – Malba akrylem

Dominika Vystrčilová, P1 – Malba akrylem

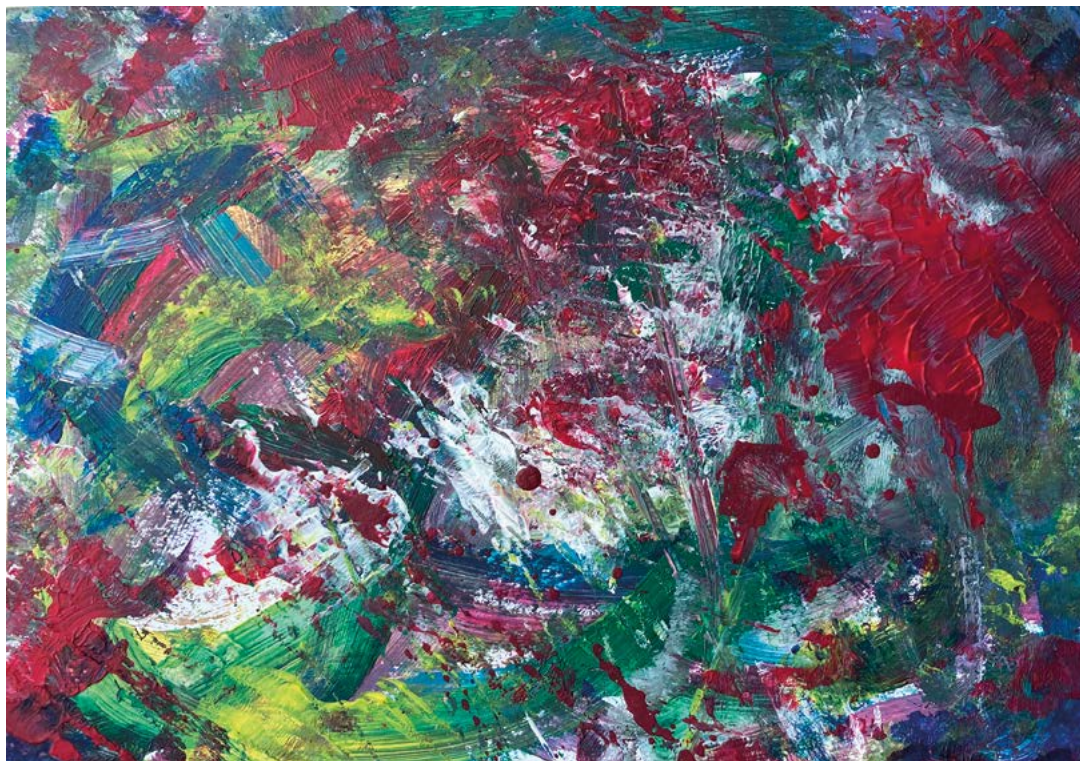
Isabela Klímová, G1A – Malba akrylem

Barbora Janáčková, G1A – Malba akrylem

Dominika Vrbková, KT1 – Malba akrylem

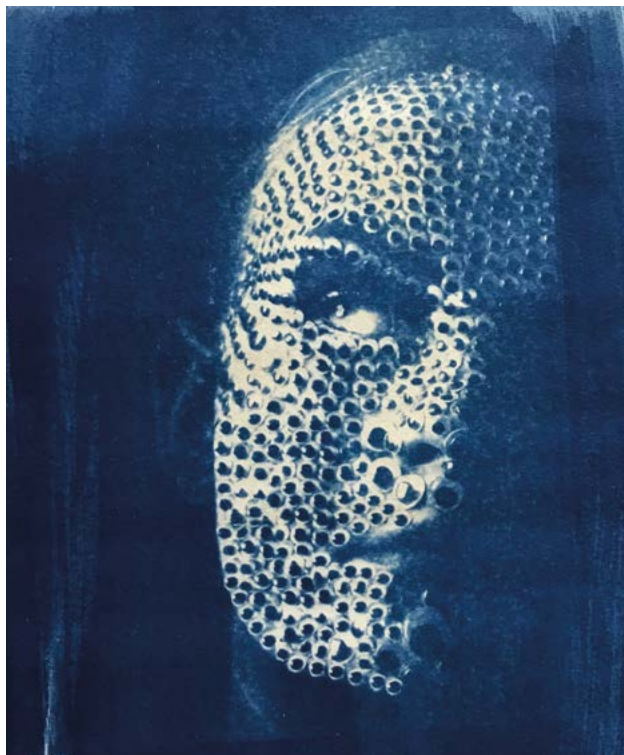
Anastázia Čipková, OT1 – Malba akrylem

Fotochemický modrotisk

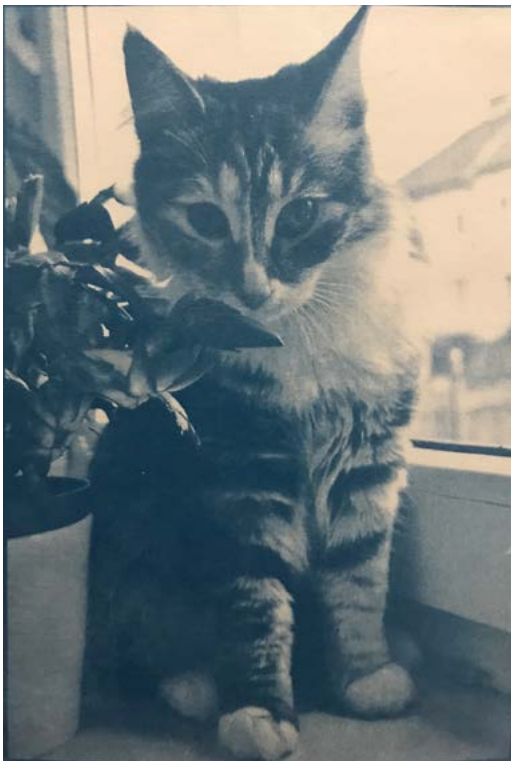
kyanotypie

Sépiový tisk

Van Dyke brown print

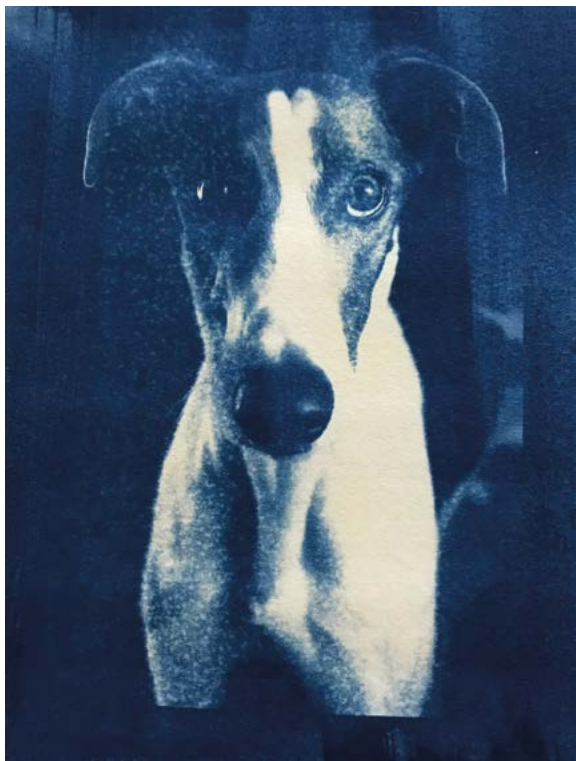
Sára Burešová, GZ

Klára Šiková, 3B

Karolína Hlubinková, P4

Sára Burešová, GZ

Hana Melcrová, Pz

třída G1A, třídní učitelka Mgr. Tereza Blažková

třída G1B, třídní učitelka PhDr. Jana Melichárková

třída KT1, třídní učitelka Mgr. et Bc. Kateřina Holíková

třída OT1, třídní učitel Bc. Martin Slováček

třída P1, třídní učitel Michal Darmovzal

třída GZ, třídní učitelka Mgr. Jana Zavadilová

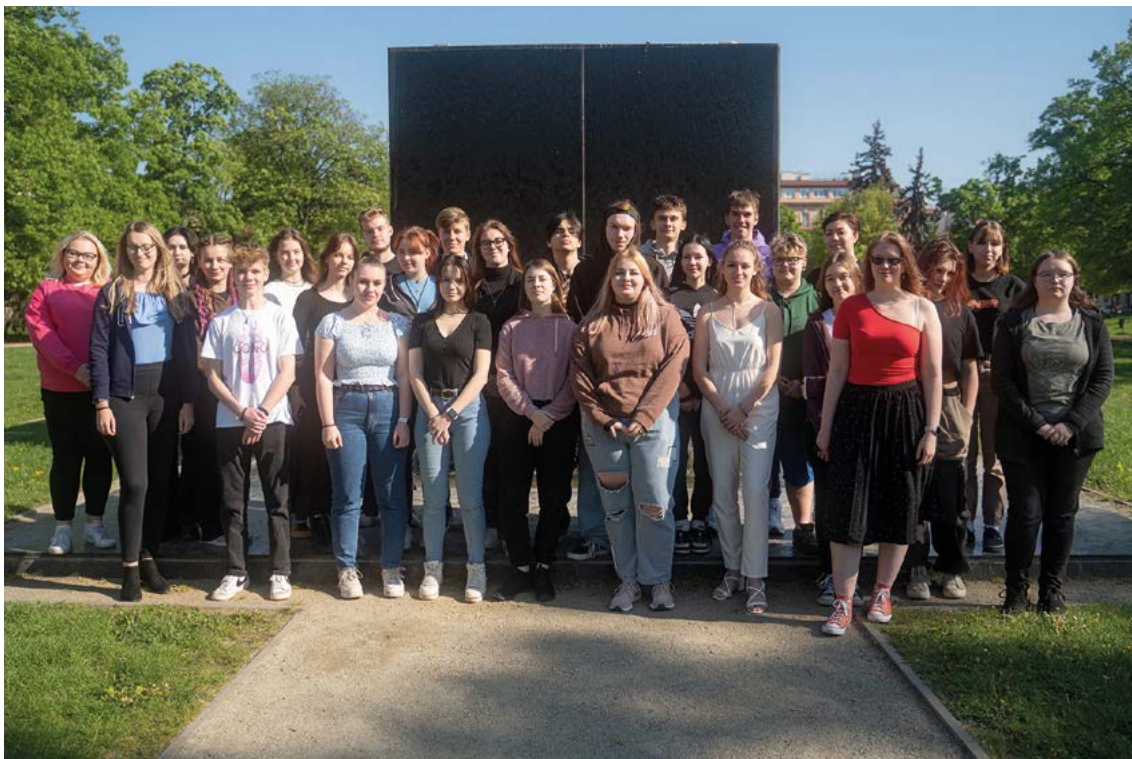
třída KZ, třídní učitelka Mgr. Jana Hladká

třída TZ, třídní učitelka Ing. Lada Požárová

třída 2A, třídní učitelka Ing. Alena Bačková

třída 2B, třídní učitelka Lucie Dufková

třída OT2, třídní učitelka Mgr. Kateřina Dvořáková

třída P2, třídní učitelka Bc. Markéta Husková

třída 3A, třídní učitel Mgr. et Mgr. David Sedláček

třída 3B, třídní učitel Mgr. Pavol Seman

třída P3, třídní učitelka Ing. Silva Foltýnová

třída 4A, třídní učitelka Mgr. Eva Burianová

třída 4B, třídní učitel PaedDr. Bohumil Smrček

třída P4, třídní učitel Mgr. Petr Brouček

učitelé teoretické výuky

učitelé praktické výuky

Almanach žákovských prací

školní rok 2022/23

Střední škola grafická Brno, příspěvková organizace

Šmahova 364/110, 627 00 Brno

Kolektivní práce učitelů a žáků školy

Sazba a obálka Lucie Vlasatíková

Náklad 350 ks

